

РЕШЕНИЕ

№ 7000

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5825** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс / АПК /.
Образувано по е жалба на [фирма] – [населено място], срещу Разпореждане № Р-12-72/28.04.2021 г., издадено от зам. председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ /ДА „Д.“/, с което на основание чл.7, ал.1, т.8, чл.8, ал.2, т.3 и ал.5, чл.12 и чл.23 от Закона за запасите от нефт и нефтопродукти (ЗЗНН) на [фирма] са определени нива на запаси за извънредни ситуации на котелни горива в размер на 90,361 тона, които следва да създаде, вложи, съхранява и обновява в периода от 01.07.2021 г. до 30.06.2022 г.
В жалбата са аргументирани подробно основания за незаконосъобразност на оспорения акт, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и несъответствие с целта на закона – чл. 146, т. 2 - т. 5 от АПК. Настоява се, че оспореното разпореждане е издаден от лице без материална легитимация за това и в разрез с чл.8, т.1, вр. Съображения 10 и 11 от Директива на Съвета 2009/119/ЕО от 14.09.2009г. , транспонирана в законодателството на страната. Навеждат се доводи за допуснати особено съществени нарушения на процесуалните правила в хода на административното производство, изразяващи се в това, че дружеството-жалбоподател не е било уведомено за започналата проверка, с което е ограничено правото му на защита, както и, че издадения административен акт не е мотивиран, от което следва, че не са в състояние да организират адекватно защитата.

Прави се искане за отмяна на атакуваното разпореждане, претендирате се разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – Зам. председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, моли съда да я отхвърли. Придържа се към доводите, изложени в придружителното писмо по изпращане преписката в съда. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на поискания от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № ЛД-10-150/29.05.2017г., на основание чл.7, ал.3 от Закона за държавните резерви и военновременните запаси /ЗДРВЗ/, чл. 8, ал.5, чл.8 от Закона за задълженията към Международния фонд за обезщетение при щети, причинени от замърсяване с нефт и чл.5, ал.3, изр.2-ро от Устройствения правилник на ДА „Д.“, председателя на Агенцията делегирал права на ответника, вкл. и да определя индивидуалните нива на запасите на агенцията и на задължените лица за всеки период от съхраняване; да издава разпореждания за ползване и разпореждания за възстановяване до определените им нива на запасите за извънредни ситуации на задължените лица; да издава заповеди за ползване и заповеди за възстановяване на запаси за извънредни ситуации и целеви запаси, създадени и управлявани от агенцията, както и други актове, предвидени в ЗЗНН.

Със Заповед № РД-10-214/04.08.2020г. председателя на ДА „Д.“ утвърдил Методиката за определяне на нивата на запаси за извънредни ситуации от нефт и нефтопродукти, въз основа на нетния внос и вътреобщности доставки /В./ пристигания на територията на страната на енергийните продукти по приложение А, глава 3.4 ат Регламент /ЕО/ №1099/2008 / Регламент/ и на тежките горива, в равностойност на нефт.

Въз основа на заявление № 32-364293/10.12.2020г., Агенция „Митници“ на ТД Югозападна, издала удостоверение № ВГ005800/2018744, с което потвърдила, на основание чл.83а от Закона за акцизите и данъчните складове, че [фирма] – [населено място], като регистрирано по чл.7бв, ал.4 от същия закон лице, е заплатило дължимия акциз.

С писмо вх. № 1004/02.03.2021г. до председателя на ДА „Д.“ било изпратено уведомление от Националния статистически институт, чрез което в изпълнение на чл.4, ал.5, т.2 от ЗЗНН изпратили статистически данни за вноса и износа на нефт, суровините и нефтените продукти, за 2020г., ведно със списък на производителите им на територията на страната.

Със Заповед № РД-10-58/02.04.2021г., директора на Териториална дирекция „Държавен резерв“ – [населено място], на основание чл.12, ал.4, чл.7, ал.1, т.11 от ЗЗНН, чл.24, ал.2 и ал.5 от Наредба №1/28.07.2014г. за проверките, извършвани от ДА „Д.“ по ЗЗНН и писма с изх.№ 1075/09.03.2021г. и № 640/18.03.2021г. на председателя на ДА „Д.“ наредил извършването на извънпланова проверка на [фирма], в качеството му на вносител/износител на нефтопродукти през 2020г., като със същата определил и състава на комисията, която да я проведе. В цитираните писма председателя на ДА „ДРВС“ посочил, че с цел коректното определяне на

нивата на запасите за извънредни ситуации, следва да се извърши проверка.

На 05.04.2021г. комисията извършила проверка на [фирма] – [населено място], за което бил съставен констативен протокол № 441/05.04.2021г. Въз основа на проверените документи, инспекторите установили, че съгласно справки-декларации по чл.4, ал.2 от ЗЗНН № 640 от 10.02.2021г. и от 24.03.2021г. / без номер / дружеството-жалбоподател е декларирало за 2020г. количества смазочни масла, в това число и базови масла, с количество по В. – 582 351,69 кг. Налични количества от внос В. на смазочни масла, в това число базови към 01.01.2020г. възлизали на 167 696,738 кг. Количества от В. на смазочни масла, в това число базови масла била 600 888,010кг. Налични количества от внос В. на маслата към 31.12.2020г. възлизал на 234 470,600 кг. Проверяващите констатирали, че [фирма] е реализирало В. през 2020г. на 600 888,010 кг. масла, което количество съответствало на декларираното от търговското дружество, и приели, че не се налага издаването на задължителни предписания, по реда на чл.56, ал.1, т.9 от ЗЗНН. Препис от издадения протокол, ведно с приложението към него били връчени на представител на [фирма] и изпратени до председателя на ДА „Д.“.

На 14.04.2021г., със Заповед № ЧР-14-2-209 председателят на ДА „Д.“, на основание чл. 47, ал.5 от Закона за администрацията, чл.7, ал.3 от ЗДРВВЗ и чл.5, ал.3 от Устройствения правилник на Агенцията определил, че от 15.04.2021г., до завръщане на титуляра, поради ползването на отпуск за временна нетрудоспособност, функциите на председател ще се изпълняват от ответника.

Със Заповед № РЗЛ-4/27.04.2021г., на основание чл.7, ал.1, т.4, б. “а“ и чл.23 от ЗЗНН, председателя на ДА „Д.“ наредил да бъдат вписани в Регистъра на задължените лица за периода 01.07.2021г. – 30.06.2022г., тези търговски дружества, които през 2020г. са осъществявали В. пристигания на енергийни продукти по приложение А, глава 3.4 от Регламента и тежки горива, в който под номер 72 било включено и [фирма].

С докладна записка № 1755/27.04.2021г. гл. директор на ГД „ДРВВЗ“ уведомил председателя на ДА „Д.“ за изчисления нетен внос и В. на енергийните продукти по приложение А, глава 3.4. от Регламента и за стойността на изчисленото потребление, като посочил общите количества ЗИС от нефт и нефтопродукти, които трябва да поддържат задължените лица, съгласно таблицата, в която под номер № 84 било вписано дружеството-жалбоподател, съгласно констативен протокол № 441/05.04.2021г.

На същата дата гл. директор на ГД „ДРВВЗ“ издал общо разпореждане за създаване на нивата на запасите за извънредни ситуации за задължените лица и ДА „Д.“, за периода 01.07.2021г. – 30.06.2022г., определени въз основа на среднодневния нетен внос и В. пристигания на нефт и нефтопродукти, съгласно чл.12 от ЗЗНН, където под № 72 било вписано [фирма].

На 28.04.2021г., зам. председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ издал на основание чл.7, ал.1, т.8, чл.8, ал.2, т.3 и ал.5, чл.12 и чл.23 от ЗЗНН разпореждане, с което задължил [фирма] – [населено място], да поддържа нива на запаси за извънредни ситуации на котелни горива в размер на 90,361 тона, които следва да създаде, вложи, съхранява и обновява, в периода от 01.07.2021 г. до 30.06.2022 г.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срок, срещу акт с неблагоприятно за молителите съдържание, а разгледана по същество е

ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – зам. председателят на ДА „Д.“, въз основа на делегиране на правомощия по реда на чл. 8, ал. 2, т. 3 от ЗЗНН от страна на председателя на ДА „Д.“, при законово предвидена възможност за това по чл. 8, ал. 5 от ЗЗНН.

Решението е издадено в предвидената от закона форма и съдържа необходимите реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, правни и фактически основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис, указания относно срока и реда за обжалване.

При издаване на обжалвания административен акт обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са ограничили правото на защита на оспорващия и са препятствали възможността му адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховния административен съд, съществено е това нарушение, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Съгласно приетото в Тълкувателно решение № 4/22.04.2004г. по т.д. № № 4/2002г. на Върховния административен съд, което на основание чл.130 от Закона за съдебната власт е задължително за страните и съда: „...Необходимостта и задължителността на излагането на мотиви при издаване на акт от административния орган са решени с разпоредбата на чл. 15, ал. 1 и ал. 2, т. 3 от З.. По този начин се дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. Изключение от този принцип е предвидено единствено в случаите, посочени в чл. 15, ал. 3 от З., когато с акта се удовлетворяват изцяло направените искания и не се засягат права или законни интереси на други граждани и организации, както и когато въпросът е свързан със защита на класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна. В тези случаи се посочва само правното основание за издаването на акта. По изложените причини липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт...“.

В конкретната хипотеза оспореното разпореждане не са посочени фактическите обстоятелства, мотивирали административния орган да го издаде, най-малкото чрез посочване на формулите, които са използвани и на всички, конкретно направени изчисления. Наместо това в обстоятелствената част на разпореждането, са отразени източниците, от които са почерпени данните, както и всички нормативни актове, въз основа на които са направени изчисленията, като единствено е направено препращане към констативния протокол, следователно следва същият да се приеме като част от мотивите на обжалвания.

Осъществяването на фактическата обстановка е основание за издаване на административния акт, за произнасяне по отношение последващите права и/или задължения, които възникват в правната сфера на лицата. В Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на ОСГК на Върховния съд е прието, че „...Мотивите не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да

се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива... Мотивите към акта могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, което като не е осъществено така, че в достатъчна степен да са защитени правата на лицата, води до неспазване на законоустановената форма на атакувания административен акт...". В случая подобни данни не са изнесени.

Ответника се е произнесъл в противоречие с изискването за мотивираност на акта съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което лишава съдът от възможността да извърши контрол по същество върху законосъобразността на акта, касаеща съответствието му с приложимия материален закон /чл. 146, т. 4 от АПК/ и неговата цел /чл. 146, т. 5 от АПК/. Дори и да се приеме, че са налице някакви мотиви, то те са изложени формално, без конкретно обвързване с фактите по спора и удостоверяващите ги писмени доказателства. Ответната страна лаконично е посочила, че едно от основанията за издаване на акта е констативния протокол. Ответника не е изложил каквито и да било разсъждения защо е достигнал до този извод и на коя правна норма основава създението си. Отделно от това ответника се е позовал на разпоредбата на чл.23 от ЗЗНН, в която са налице три отделни изисквания, към които следва да се придържат лицата, които внасят енергийни продукти по приложение А, глава 3.4 от Регламента и тежки горива. Поради липса на обстоятелствена част в разпореджанието, съдът е поставен в невъзможност да прецени правилно ли административния орган е приложил материалния закон.

Настоящият съдебен състав намира, че е налице нарушение и на чл. 36, ал. 3 АПК, според който всички събрани доказателства се проверяват и преценяват от административния орган. В случая, ответника не е изследвал фактическата обстановка по казуса, не е събрал служебно и/или по искане на страните доказателства, не ги е обсъдил, с което е лишил оспорващия от възможността пълноценно да организира и проведе своята защита, а съда съответно да изследва правилното приложение на материалния закон. За съда не съществува процесуално задължение да предполага какви са били действителните аргументи на ответника при формиране на неговото становище. Той е бил длъжен да изложи прецизни, конкретни, недвусмислени и точни мотиви, защо е приел, че следва да бъде издадено процесното разпореджане.

На последно, но не по важност място, разпореджанието е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което съставлява още едно основание за неговата отмяна /чл.146 т.3 от АПК/.

От депозираните по делото доказателства не може да се направи извод, че [фирма] – [населено място] е било уведомено за започване на административното производство, като по този начин е отнето правото им на участие в него, което извън горепосочените доводи е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. По делото не са представени доказателства, от които да е видно, че писмо изх. № 640/18.03.2021 г. , издадено от председателя на ДА "Д." адресирано до изп. Директор на [фирма] е връчено на представляващ/пълномощник на жалбоподателя. Видно от съдържанието на писмото, в не се намират данни, от които да се достигне до извода, че по отношение на дружеството-жалбоподател е започнало административно производство, напротив чрез същото се изискват документи. В резултат нарушаване

на задължението за уведомяване на [фирма] – [населено място], жалбоподателят е бил лишен от възможността да участва като страна в производството по издаване на административния акт, което се явява съществено, неотстранимо нарушение на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 168, ал. 4 от АПК.

Поради тези съображения оспореният административен акт, следва да бъде отменен, като незаконосъобразен, заради допуснатите в хода на административното производство абсолютни процесуални нарушения.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, в полза на жалбоподателя, с оглед своевременно направеното изявление, следва да бъдат присъдени претендираните разноски - държавна такса, в размер на 50 лева и адвокатски хонорар, съгласно представения списък, които следва да бъдат възложени в тежест на ответника. С оглед възражението на процесуалния представител на ответника, настоящия съдебен състав намира претендираното адвокатско възнаграждение за прекомерно, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност помощ, по него е проведено едно съдебно заседание, в което не са събрани доказателства, поради което същото следва да бъде редуцирано до размера, посочен в чл.8, ал.3 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения –500 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] – [населено място], Разпореждане № Р-12-72/28.04.2021 г., издадено от зам. председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, да заплати на [фирма] – [населено място] сумата от 550 лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ:

